

Un sacerdot cec que va descobrir l'alegria amb sant Josepmaria

Als 16 anys va perdre la vista definitivament. Però no la seva llum. Als 36 anys, acompanyat del seu gos “Ibiza”, confessa que l'espiritualitat de l'Obra va tenir un paper important en el descobriment de la seva vocació al sacerdoci.

04/08/2021

Quan Tiago Varanda va néixer, tenia glaucoma congènit, una malaltia greu que sorgeix per l'augment de la pressió intraocular. Amb el temps va anar perdent la vista. Als set anys va perdre la vista d'un ull i als setze la va perdre completament: “Aquest moment va arribar abans del que esperava i vaig perdre la vista completament”.

El sacerdot diu que “tot i que no hi veia gaire, m'agradava veure la llum del dia. M'agradava veure els paisatges, els contorns verds de les muntanyes, el blau del mar, l'alba i el capvespre”. Va ser un moment de desànim, però ràpidament, gràcies a la fe i la confiança en Déu i també amb l'ajuda de la família i els amics, va superar aquesta dificultat.

“Seminari? Vaig posar excuses i no vaig tenir el valor”

Però aquesta circumstància no li impedia de somiar: sortia amb amics

i era professor d'història. “Llavors vaig començar a reflexionar sobre què volia fer a la vida i de seguida em vaig adonar que Déu no em demanava ser pare de família, sinó ser sacerdot”. I confessa: “Un sacerdot és també un pare. Però hi havia un repte: entrar al seminari. No vaig tenir prou valor”.

El sacerdot confessa que “estimava el que feia i volia tenir certesa sobre la meva vocació: cada vegada que la buscava m'angoixava més, perquè no trobava cap certesa”.

Quan estudiava a la universitat de Viseu, va conèixer l'Opus Dei a través d'una amiga i va començar a participar en les seves activitats de formació. “Vaig buscar acompanyament espiritual amb un sacerdot de l'Opus Dei.

L'espiritualitat de l'Obra em va ajudar a correspondre a la crida que Déu m'havia fet”.

Confessa que amb sant Josepmaria va aprendre a experimentar l'alegria: “Saber que el Senyor és amb nosaltres enmig de les dificultats; l'alegria de saber que la Creu no és l'última paraula. L'última paraula la té la Resurrecció”.

En la seva cerca de “certeses” va descobrir una cosa més important: la confiança. Va començar a comprendre que si Déu el cridava al sacerdoci, podia confiar en Ell, i que la seva gràcia no li faltaria mai. “Va ser llavors quan em vaig animar a entrar al seminari. Sabia que era un risc, perquè deixava la meva feina, que m'encantava”, al seu interior va sentir “un desig molt fort de ser sacerdot, de poder ajudar la gent a trobar Crist.”

Un sacerdot com tots els altres

Actualment col·labora amb la Parroquia de Santa María la Mayor y Sede Primado de Braga. És capellà

d'una residència d'ancians on celebra la missa diàriament. És assistent espiritual al Departament Arxidiocesà de Formació d'Adults i al de Pastoral de Minusvàlids, i també és assistent espiritual dels Scouts de Braga. L'arquebisbe de Braga el va nomenar col·laborador en la pastoral de les confessions i de l'hospitalitat a la ciutat.

Reconeix que va entrar al seminari, no perquè estigués segur que seria sacerdot, sinó perquè tenia la confiança que el Senyor l'acompanyaria i l'ajudaria. “Sé que hi continuarà havent reptes i dificultats, però amb la gràcia de Déu els superaré”, sabent que Déu és present en la seva vida. I conclou: “El fet de no poder-hi veure m'ajuda molt a escoltar i atendre la gent. Em fa molt més sensible a aquestes dimensions”.

En el vídeo, mostra l'obra de sant Josepmaria, Camí, en versió Braille, un recurs que l'ajuda en la seva vida d'oració. ***M'agrada molt llegir i rellegir aquest primer punt de Camí: Que la teva vida no sigui una vida estèril. —Sigues útil. —Deixa rastre. —Il·lumina amb la lluminària de la teva fe i del teu amor. Esborra, amb la teva vida d'apòstol, el senyal viscós i brut que van deixar els sembradors impurs de l'odi. —I encén tots els camins de la terra amb el foc de Crist que duus dins el cor.***

Temes de reflexió que es proposen en aquest vídeo

1. Ser una ànima de l'Eucaristia: créixer en pietat

Ageganta la teva fe en la Sagrada Eucaristia. —Sorprèn-te davant aquesta realitat inefable!: tenim Déu amb nosaltres, podem rebre'l

cada dia i, si volem, parlem íntimament amb Ell, com es parla amb l'amic, com es parla amb el germà, com es parla amb el pare, com es parla amb l'Amor. (Forja, 268)

2. Qui era sant Josepmaria?

Sant Josepmaria Escrivá, sacerdot i fundador de l'Opus Dei, va dedicar la seva vida a difondre la crida universal a la santedat. En paraules seves: ***Allà on hi ha els nostres semblants, allà on hi ha les nostres aspiracions, el nostre treball, els nostres amors, allà hi ha el lloc de la nostra trobada diària amb Crist.***

3. La vocació a l'Obra com a agregat i supernumerari de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu

La crida a la santedat al mig del món inclou, naturalment també, els

sacerdots seculars incardinats en les diòcesis. La vocació a l'Obra és la mateixa: la crida divina a buscar la santedat i exercir l'apostolat en les circumstàncies i en el compliment dels deures propis de cadascú, amb el mateix esperit i els mateixos mitjans ascètics, i formant part de la família de l'Opus Dei.

Carta del Prelat, 28 d'octubre de 2020

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/un-
sacerdot-cec-que-va-descobrir-lalegria-
amb-sant-josepmaria/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/un-sacerdot-cec-que-va-descobrir-lalegria-amb-sant-josepmaria/) (06/08/2025)